

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ผลจากกระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งคนไทยได้เปิดรับแนวคิดและกระแสการพัฒนาใหม่ ๆ จากต่างประเทศอย่างกว้างขวางโดยปราศจากภูมิคุ้มกัน หรือรู้เท่าทัน ทำให้วิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนไปจากอดีตมาก โดยหันมามุ่งให้ความสำคัญกับรายได้และทรัพย์สินเงินทองมากกว่าด้านจิตใจ ค่านิยมด้านวัตถุที่สูงขึ้น (อมราวรรณ ทิวถนอม. 2548 : 65) ดังเห็นได้จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 1 - 7 (พ.ศ. 2506 - พ.ศ. 2539) ที่ผ่านมามีการนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มากมายภายในประเทศมาใช้สนับสนุนในการพัฒนาประเทศและขยายฐานการผลิต ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวในอัตราสูง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงการพัฒนาในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยได้ก้าวสู่ประเทศที่มีรายได้ระดับปานกลาง โครงสร้างเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงจากเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรมและบริการที่เน้นการผลิตเพื่อการส่งออกและสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ คุณภาพชีวิตของคนไทยดีขึ้นทุกระดับ มีระบบการบริหารจัดการประเทศที่เปิดโอกาสให้ ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางแต่ผลการพัฒนาดังกล่าวต้องแลกด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมโทรมและร่อยหรอลงไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่รากฐานทางสังคมและศิลปวัฒนธรรมอันดีงามและเอกลักษณ์ของความเป็นไทยกำลังเสื่อมถอยลง สถาบันครอบครัวเกิดความแตกแยก ชุมชนอ่อนแอลงจำนวนมาก คนบางกลุ่มที่ยังมีค่านิยมที่นับถือผู้มีฐานะร่ำรวยยึดถือวัตถุนิยม รวมทั้งยังมีความรุนแรงเกิดขึ้นในสังคมบ่อยครั้ง (เกอรุต ไชยเดช. 2550 : 1)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - พ.ศ. 2544) เป็นแผนฯ แรกของการนำวิธีการใหม่ในการพัฒนาประเทศมาใช้เพื่อจัดระเบียบทางเศรษฐกิจและสังคมให้สามารถบรรลุถึงสถานะอันพึงปรารถนาของคนไทยทั้งชาติในอนาคต การจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ได้เริ่มต้นจากการเปิดโอกาสให้คนไทยทุกกลุ่มสาขาอาชีพและภูมิภาคของประเทศเข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็นและกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศอย่างกว้างขวางตั้งแต่การเริ่มจัดทำแผน แทนการกำหนดแผนจากภาคราชการแต่เพียงฝ่ายเดียวอย่างแต่ก่อน ซึ่งนับได้ว่าเป็นการเปิดศักราชกระบวนการวางแผนที่เน้นสร้างความร่วมมือร่วมใจกันผนึกกำลังอย่างสมานฉันท์ของคนในชาติ (สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2540 : ง)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2549) เป็นแผนที่ได้อัญเชิญแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศ โดยยึดหลักทางสายกลาง เพื่อให้ประเทศรอดพ้นจากวิกฤต สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง และนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพและยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545 : ก)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 และฉบับที่ 9 ได้ปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์การพัฒนาใหม่ โดยหันมาให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนทั้งในฐานะผู้มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา และผู้รับประโยชน์หรือผลกระทบโดยตรงจากการพัฒนา จึงมุ่งเน้นการพัฒนาแบบองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” นอกจากนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ประเทศไทยได้วางแนวทางการพัฒนา โดยมีจุดมุ่งเน้นการแก้ปัญหาความยากจน และยกระดับคุณภาพของคนส่วนใหญ่ของประเทศให้เกิด “การพัฒนาที่ยั่งยืนและอยู่ดีมีสุขของคนไทย” และสร้างค่านิยมร่วมให้คนไทยได้ตระหนักถึงความจำเป็นและปรับเปลี่ยนกระบวนกรคิด ทักษะคิด และกระบวนการทำงาน โดยยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศ ขณะเดียวกันได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุลทั้งในด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงระบบบริหารจัดการประเทศแนวใหม่ที่มุ่งสู่ประสิทธิภาพและคุณภาพ และก้าวตามโลกได้อย่างรู้เท่าทัน (เกอรุต ไชยเดช. 2550 : 1)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นำไปสู่การวัดผลการพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมา ตัวชี้วัดผลการพัฒนาที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ที่ใช้วัดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลัก เมื่อแนวคิดการพัฒนาเริ่มเปลี่ยนไป จึงได้เริ่มตระหนักถึงเครื่องมือดังกล่าวไม่เพียงพอที่จะวัดผลได้ครอบคลุมทุกมิติการพัฒนา โดยเฉพาะในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 และฉบับที่ 9 ที่ปรับเปลี่ยนมาเน้นที่คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยให้เศรษฐกิจเป็นเพียงเครื่องมือที่จะพัฒนาคนให้มีความสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เมื่อกระแสพัฒนาเริ่มให้ความสำคัญกับแนวคิดที่จะทำให้คนมีความสุข มีความอยู่เย็นเป็นสุข หรือมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จึงส่งผลให้เริ่มมีการพัฒนาดัชนีชี้วัดทางสังคมหรือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนขึ้นมาหลายมิติ เพื่อใช้วัดผลการพัฒนา นอกเหนือจากการวัดด้วย GDP เพียงอย่างเดียว (วิณา เตชะพนาดร. 2548 : 65)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2554) ได้กล่าวถึง วิสัยทัศน์ของประเทศว่า มุ่งพัฒนาสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” (Green and Happiness Society) โดยเน้นให้คนไทยมีคุณธรรม นำความรู้ รู้เท่าทันโลก ครอบครัวยุคใหม่ ชุมชนเข้มแข็ง สังคมสันติสุข เศรษฐกิจมีคุณภาพ เสถียรภาพและเป็นธรรม สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน อยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการประเทศที่มีธรรมาภิบาลดำรงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และอยู่ในประชาคมโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2550 : 9)

จากแนวคิดการพัฒนาที่เริ่มเปลี่ยนไป จนถึงวิสัยทัศน์ของประเทศตามแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2554) ที่มุ่งพัฒนาสู่ สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ทำให้เกิดการพัฒนาด้านชีวิตทางด้านสังคม หรือที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคน และคุณภาพชีวิต ที่ได้มีการพัฒนาขึ้นมาอย่างหลากหลายมิติ ดังนี้

ดัชนีชี้วัดความอยู่ดีมีสุขของคนไทยครอบคลุม 7 มิติการดำรงชีวิต โดยสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้พัฒนาดัชนีชี้วัดความอยู่ดีมีสุขตั้งแต่ปี 2540 ปัจจุบันดัชนีชี้วัดดังกล่าว จำแนกออกเป็นองค์ประกอบ 7 ด้าน 25 ตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านสุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตและการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

ดัชนีวัดภาวะสังคม สะท้อนสภาวะทางสังคมที่มีผลต่อวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมของสังคมไทย โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้จัดทำตัวชี้วัดภาวะสังคมขึ้นในปี 2547 โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน 37 ตัวชี้วัด ได้แก่ คุณภาพของคน ความมั่นคงของสังคม ความเป็นอยู่และพฤติกรรมของคน และสิ่งแวดล้อม

เครื่องชี้วัดความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ซึ่งในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 ประกอบด้วย 6 หมวด 37 ตัวชี้วัด ได้แก่ หมวดที่ 1 สุขภาพ หมวดที่ 2 มีบ้านอาศัย หมวดที่ 3 ฝึกฝนการศึกษา หมวดที่ 4 รายได้ก้าวหน้า หมวดที่ 5 ปลูกฝังค่านิยม และหมวดที่ 6 ร่วมใจพัฒนา

ดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) 8 มิติเพื่อแสดงความก้าวหน้าของการพัฒนาคนของสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ตัวชี้วัดความสุขของประชาชนชาวไทย การพัฒนาคนในเชิงจิตวิสัย ซึ่งเป็นโครงการของนายแพทย์อภิสิทธิ์ ช่างวรารังกุล ของโรงพยาบาลขอนแก่นและคณะ

ดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเป้าหมายของการพัฒนาคือความอยู่เย็นเป็นสุข จากการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ เมื่อปี 2548 โดยมีแนวคิด น้ำใจ ความดี ศีลธรรม มีความสำคัญต่อความอยู่เย็นเป็นสุข โดยมีวิธีวัดแบ่งเป็น 3 รูปแบบ ประกอบด้วย วัดที่รากฐานความอยู่เย็นเป็นสุข วัดที่ทิวทัศน์ของความอยู่เย็นเป็นสุขและวัดเชิงอัตวิสัย

ทั้งนี้ ดัชนีชี้วัดจะเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะช่วยให้รู้สถานภาพและระดับการพัฒนา รวมทั้งช่วยตรวจสอบด้วยว่ากระบวนการพัฒนาบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ซึ่งจะเห็นได้ว่า เป้าหมายของการใช้เครื่องมือเหล่านี้ เพื่อการพัฒนาคน และคุณภาพชีวิตคน เพื่อสร้างความอยู่ดีมีสุขหรือความอยู่เย็นเป็นสุขให้เกิดขึ้นทั้งในระดับปัจเจกและในสังคมไทย โดยรวม (วิณา เตชะพนาดร. 2548 : 70)

เทศบาลเมืองจันทบุรี เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีการปกครองในระดับท้องถิ่น โดยมีความเป็นเมือง มีประชาชนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น มีพื้นที่การปกครองแบ่งเป็น 2 ตำบล คือ ตำบลวัดใหม่ และตำบลบางกะจะ แบ่งออกเป็นชุมชนย่อยในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จำนวน 12 ชุมชน มีเนื้อที่ในการปกครองทั้งสิ้น 10.25 ตารางกิโลเมตร มีจำนวนประชากรตามสถิติงานทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 30 เดือนเมษายน พ.ศ. 2551 มีประชากรทั้งสิ้น 29,517 คน จำแนกเป็นชาย 14,080 คน และหญิง 15,437 คน ทั้งนี้ผู้บริหารเทศบาลเมืองจันทบุรี ได้มีวิสัยทัศน์ในการดำเนินงานของเทศบาลเมืองจันทบุรี คือ “เศรษฐกิจก้าวไกล ใส่ใจการศึกษา สุขภาพดีถ้วนหน้า มุ่งรักษาวัฒนธรรม มีโครงสร้างพื้นฐานพร้อม สภาพแวดล้อมสดใสงามตา ชาวประชาสุขใจ” (เทศบาลเมืองจันทบุรี. ออนไลน์. 2552) จากความต้องการในการพัฒนาเทศบาลเมืองจันทบุรี เพื่อให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดี และมีความสุข อันเป็นพื้นฐานหลักของการพัฒนาทางสังคม ประชาชนมีความสุขต่อการดำเนินชีวิตในครอบครัวหรือไม่ มีปัจจัยใดบ้างที่เข้ามามีผลกระทบ และทำให้ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี ไม่ได้รับการพัฒนา และต้องการแก้ไข

ผู้วิจัยในฐานะคณะทำงานของสภาองค์กรชุมชน จึงต้องการศึกษาถึงความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี โดยนำผลการศึกษาดังกล่าวมาเป็นแนวทาง ประเมินความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี เพื่อนำข้อมูลและผลการวิจัยที่ได้ ไปสะท้อนการพัฒนาหมู่บ้าน ชุมชน ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองจันทบุรี ได้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่วิสัยทัศน์ และเป้าหมายที่เทศบาลเมืองจันทบุรีได้วางไว้ตามลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาระดับความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ตามดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุข

2. เพื่อเปรียบเทียบความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประโยชน์ของการวิจัย

รู้และเข้าใจได้ถึงความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรีและปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสุขของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตการศึกษา ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ประชาชนตามทะเบียนราษฎร ในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 24,943 คน แบ่งออกเป็นเขตพื้นที่ชุมชนย่อย 12 ชุมชน (เทศบาลเมืองจันทบุรี, 2556 : 5 - 6)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนตามทะเบียนราษฎร ในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี โดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน จากตารางสุ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 : 607 - 608) จำนวน 377 คน แล้วนำใช้วิธีการสุ่มแบบสัดส่วนชั้นภูมิ (Proportional Stratified Random Sampling) โดยใช้จำนวนชุมชน ในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี เป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้น ดังตาราง 3

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 เพศ

1.2 อายุ

1.3 สถานภาพสมรส

1.4 อาชีพ

1.5 รายได้ต่อเดือน

1.6 ระยะเวลาที่อยู่อาศัย

1.7 ที่พักอาศัย

1.8 ภาระการเลี้ยงดูรวมทั้งตนเอง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับความสุขของประชาชน ในด้าน

2.1 ด้านรายได้และกระจายรายได้

- 2.2 ด้านชีวิตและครอบครัว
- 2.3 ด้านการมีสาธารณูปโภค
- 2.4 ด้านชีวิตการทำงาน
- 2.5 ด้านความรู้และการศึกษา
- 2.6 ด้านสุขอนามัย
- 2.7 ด้านสภาพแวดล้อมในการดำเนินชีวิต
- 2.8 ด้านการบริหารจัดการที่ดีทั้งภาครัฐและเอกชน
- 2.9 ด้านเศรษฐกิจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสุข หมายถึง สภาวะที่คนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพทั้งจิต กาย ปัญญา ที่เชื่อมโยงกับ เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นองค์รวมและสัมพันธ์กัน ได้ถูกต้อง ดึงนำไปสู่การอยู่เย็นเป็นสุข คือ การอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างคนกับคน และระหว่างคนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

ดัชนีชี้วัดความสุข หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความสุข จากการตรวจสอบความรู้สึกในช่วงเวลาการประเมิน ทั้งนี้ผู้วิจัย ดำเนินการวัดความสุข จากการนำผลการศึกษาของสำนักงานเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน ดัชนีชี้วัดความสุขจากหน่วยงานต่าง ๆ มาดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีเนื้อหาเป็นดัชนีชี้วัดความสุข 10 ด้าน ดังนี้

1. รายได้และการกระจายรายได้ หมายถึง รายได้ของครอบครัวมีความเหมาะสม รายได้มีความเพียงพอต่อรายจ่าย มีการออมทรัพย์ และการที่ครอบครัว สมาชิกในครอบครัวสามารถจุนเจือรายได้ให้แก่สมาชิกภายในครอบครัว ชุมชนและสังคมบางโอกาสต่าง ๆ ได้
2. ชีวิตครอบครัว หมายถึง การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขของสมาชิกในครอบครัว รับประทานอาหารที่ของครอบครัว มีความสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน สามารถพึ่งพาอาศัยกันได้
3. สาธารณูปโภค หมายถึง โครงสร้างพื้นฐานที่มีความเชื่อมโยงและกระจายความเจริญอย่างทั่วถึงไปสู่ภูมิภาค ได้แก่ ระบบขนส่งในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี สภาพถนนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี ถนนเชื่อมโยงระหว่างเขตเทศบาลเมืองจันทบุรีกับท้องถิ่นอื่น ๆ ระบบการประปา น้ำใช้ และน้ำกินในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี
4. ชีวิตการทำงาน หมายถึง การมีงานทำอย่างทั่วถึง งานที่ทำมีความมั่นคง และมาจากความรู้ความสามารถตามความถนัดที่ตนมี สามารถเลี้ยงชีพตนและครอบครัว

5. ความรู้และการศึกษา หมายถึง การได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐ ทักษะความสามารถในการปรับตัวให้รู้เท่าทันสังคม เรียนรู้ที่จะพึ่งตนเอง และใช้ประสบการณ์ศักยภาพและทักษะของตนให้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติภารกิจในสังคมได้อย่างเต็มความสามารถและมีประสิทธิภาพ

6. สุขอนามัย หมายถึง ภาวะที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา รวมถึงการมีภาวะโภชนาการที่ดี รู้จักป้องกันดูแลสุขภาพที่ดีของตนเอง เข้าถึงบริการสาธารณสุข

7. สภาพแวดล้อมในการดำเนินชีวิต หมายถึง การมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคง ได้รับการบริการสาธารณสุขที่พอเพียง และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อนามัยสิ่งแวดล้อมที่ดี ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกื้อกูลคุณภาพการดำรงชีวิต

8. การบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐและเอกชน หมายถึง การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของเทศบาลเมืองจันทบุรี การได้รับข้อมูลข่าวสารจากเทศบาลอย่างทั่วถึง การได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมจากเทศบาล การได้รับการเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ความโปร่งใสในการทำงานของเทศบาล

9. ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง เศรษฐกิจโดยรวม คือราคาสินค้าในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี การทำบัญชีครัวเรือน การใช้จ่ายเพื่อการสาธารณสุขปกตเพื่อการดำเนินชีวิตประจำวันเช่น ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำมัน ค่าโทรศัพท์ เป็นต้น

เทศบาลเมืองจันทบุรี หมายถึง หน่วยงานการปกครองท้องถิ่น ที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดจันทบุรี มีพื้นที่ในการปกครองแบ่งออก 2 ตำบล คือ ตำบลวัดใหม่ และตำบลบางกะจะ ปัจจุบันแบ่งการปกครองเป็นพื้นที่ในเขตชุมชนย่อยจำนวน 12 ชุมชน มีนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลเมืองจันทบุรี เป็นผู้บริหาร มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี

ลักษณะที่พักอาศัย หมายถึง การอยู่อาศัยของครอบครัว ใ้ได้อยู่อาศัยในบ้านพักของตนเองหรือห้องเช่า บ้านเช่า หรือเป็นที่พักอาศัยของญาติ

บุคคลในอุปการะเลี้ยงดู หมายถึง ผู้ที่ได้รับการดูแล และได้รับปัจจัยในการดำรงชีวิตจากผู้ดูแล ทั้งในด้านอาหาร น้ำดื่ม เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย รวมไปถึงการส่งเสริมการให้ความรู้ การศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
2. ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
4. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
5. ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือน โดยเฉลี่ยต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
6. ประชาชนที่มีระยะเวลาที่อยู่อาศัยต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
7. ประชาชนที่มีที่พักอาศัยต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน
8. ประชาชนที่มีภาระเลี้ยงดูรวมทั้งตนเองต่างกัน มีความสุขแตกต่างกัน